

Prva bolečina

Ilustriral Fr. Godec.

Jurčku je deset let. Bistrih oči je in urnih krač. Kadar imata s kužetom Arijem tekmo, se mora mali kosmatinec pošteno potruditi, da ga Jurček ne prehiti.

Stroje pozna Jurček že malone ko očka. Ve, da železnico premika parni stroj, avtomobil pa bencinski motor. Ko sta z očkom napravila majhno letalo in ga spustila z okna nad vrt, je letelo, kakor bi bilo pravo. Jurček je ob tem velikem dogodku obstal in čez čas dejal: »Ko bom velik, postanem letalec!«

Učenje v šoli pravemu bodočemu letalcu ni težko. Ampak sedeti ure dolgo popolnoma mirno — te umetnosti se ne more navaditi. Zato pride mnogokrat iz šole domov zelo zamišljen. Mamica ga pogleda in namigne očku, češ, Jurček ima težko vest. Navadno se res izkaže, da je imela mamica prav in ob posebno hudih prilikah se celo očka namrši in sta potem z Jurčkom »sprta«.

Potem sedi Jurček z Arijem v vrtni lopi in hudo mu je.

»Vidiš, Ari,« pravi kosmatincu, »tebi je lepo. Če kdo pride, zalajaš in tvoja naloga je opravljena. Mi dečki pa moramo sedeti mirno v klopeh in se učiti. Oh, da bi bil že velik!«

Ari ga opazuje z lepimi temnimi očki in mu pomiga z repom.

»Očka ne ve, kako težko je biti priden!« vzdihuje Jurček. »Sedaj je hud name!«

Ob tej nesreči celo Ari neha mahati z repkom in oba sedita zamišljena.

Ko pa se čez čas očka zopet zasmeje — hej — potem je vse pozabljeno. Potem sije sonce, z Arijem se lovita po vrtu in vse je dobro.

Za lepo spričevalo je Jurček od mamice dobil v dar majcenega belega zajčka z dolgo svileno dlako in rdečimi očmi. Jurček je kar obmolknil. Nato pa je poskočil od veselja in potopil obraz v mehko belo dlako.

»Pazi, da ga ne stisneš preveč!« je smehljaje se pripomnil oče, ko je videl Jurčkovo veselje.

Jurček je zajčka nesel na vrt in ko ga je videl skakljati po travi, je zavriskal od veselja. Zajček se je brž udomačil. Jurček mu je postavil iz desk starih zabojev lično hišico, ki je imela tudi vrata.

Ari je bil spočetka malo ljubosumen in ni mu bilo všeč, da se Jurček bolj ukvarja z belo kroglico kakor z njim. Ščasoma pa se je privadil, in ko je videl, da se ga zajček boji, mu je postalo to nad vse zabavno in zelo rad je nenadoma priteknel in ga preplašil. Ko ga je Jurček pokaral, je pomigala mrcina z repom in ga poredno pogledala, češ: to je vendar šala!

Jurček je hitel vsak dan iz šole domov, da čimprej napase zajčka, katerega je imel vsak dan rajši.

»Ne smeš mu nagajati,« je rekel Ariju, »mi trije smo prijatelji! Zajček je majhen in slaboten. Potrebuje naju.«

Ležali so v travi in Ari je prijazneje povohal zajčka in ga celo obliznil.

»Tako je prav!« ga je pohvalil Jurček.

Nekega dne po kosilu sta Jurček in Ari čepela pri oknu in opazovala zajčka, ki je skakljal po vrtni travi. Nenadoma je Jurčku zastalo srce. Čez vrtno ograjo je skočil velik črn maček. Prihulil se je in v skoku zagrabil zajčka za vrat in ga stresel. Zajček je milo zajokal. Nato ga je črna pošast odnesla po poti, po kateri je prišla.

Jurček je kriknil. Ari je besno lajal. Stekla sta po stopnicah na vrt,

a o zajčku ni bilo več duha ne sluha. Le nekaj svilenih šopov bele dlake je ležalo v travi.

Jurček je zajokal, čeprav je bil fant od fare, ki se ni cemeril za vsako malenkost. A sedaj mu je bilo srce tako žalostno kot še nikoli. Zaman sta ga tolažila očka in mamica. Šel je v vrtno uto. Dolgo sta sedela z Arijem sama.

Kako rad bi bil Jurček v šoli kaznovan, celo kak slab red bi prenesel, samo da bi zajček še živel. Kaj je vse drugo v primeri s to bolečino!

Po vrtni stezi je prišel očka. Položil je Jurčku roko na rame, kakor delajo to možje med seboj. Dejal je:

»Vidiš, Jurček, tako je življenje. Nobena sreča ni stalna. Hudo ti je, da zajčka ni več, a pomisli, koliko hudega čaka človeka v življenju. Meni je umrl oče, ko sem bil še manjši kakor si ti. In mati preden si prišel ti na svet. Ti pa imaš še očeta in mater.«

Jurček je dvignil pogled in je videl, da ima očka žalostne oči, ko govori o svojih rajnih starših. Videl je, da je njegova bolečina ob izgubi zajčka kaj majhna v primeri z očetovo ob izgubi očeta in matere. Vstal je in se stisnil k očetu.

»Nesreča človeka utrdi in napravi iz dečka moža,« pravi oče.

Jurček si obriše solze in se zravna.

»Tak si mi bolj všeč!« reče oče in Jurček odide z njim v hišo. Jurček ve, da ima oče prav, a vendar mu je srce žalostno, ker še ni navajeno na bolečino.

Anton Debeljak

Zvončki

Glej po gozdni grapi
zvončki že bingljajo,
v pomladanski sapi
cin-cin-cin! cingljajo.

To zvoné, da kosi
čakajo na zvezdo,
kdaj lepo spleto si
kje na brinu gnezdo.

Skoro da na sonček
polž rogé pritvega,
ko cin-cin! se zvonček
čez ravan razlega.

Zvončki še zvenijo:
„Pusti cvetje rasti,
čmrlji hrepenijo
meda se napasti.“

Kaj čebel ubožic
leta tukaj gladnih,
vse žele si rožic
in cvetic pomladnih!

Cvetja ne razmetaj,
v malem travnu, Tonček.
Kite v maju spletaj,
to cinglja ti zvonček.